

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 22/2016
06.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача Удружења осигуравача Србије – Г. ф. са седиштем у Б., кога заступа С.М., адвокат из Б., поводом захтева ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 п 69/15 од 04.11.2015. године, у седници одржаној 06.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4 п 69/15 од 04.11.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 п 69/15 од 04.11.2015. године, одбијен је као неоснован захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року, којим је тражио да суд утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку Другог основног суда у Београду П 3978/14, да се наложи првостепеном суду да у најкраћем могућем року оконча поступак и да се обавезе Република Србија да предлагачу исплати трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара, на име састава иницијалног акта од стране пуномоћника из реда адвоката, све са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 46/95 ... 46/14) на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП на који Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку, пази по службеној дужности.

Према разлозима побијане одлуке предлагач је поднео Вишем суду у Београду 19.03.2015. године захтев за заштиту права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Другим основним судом у Београду у предмету П 3978/14. Предлагач је у захтеву тражио да се утврди да му је у поступку који се води пред Другим основним судом у Београду у предмету П 3978/14 повређено право на суђење у разумном року, да се наложи Другом основном суду у Београду да у најкраћем могућем року оконча предмет и да се предлагачу исплате трошкови поступка у износу од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. У захтеву се, између осталог, наводи да је предлагач 13.01.2012. године поднео тужбу ради регреса Првом основном суду у Београду, те да парнични поступак још увек није окончан, из којих разлога подноси овај захтев.

Поступајући по захтеву предлагача, у смислу члана 8а и 8б Закона о уређењу судова, Виши суд у Београду, као непосредно виши суд у односу на Други основни суд у Београду, је прибавио списе предмета Другог основног суда у Београду П 3978/14 и утврдио да је предлагач поднео дана 13.01.2012. године тужбу Првом основном суду у Београду против тужених Б.Б. и Т.В. ради регреса. Виши суд у Београду је увидом у наведени предмет побијаним решењем утврдио све даље процесне радње које су предузете од стране суда, као и активност учешћа тужиоца, овде предлагача и тужених и утврдио да парнични поступак још увек није окончан. Предлагач је својим понашањем допринео дугом трајању парничног поступка, с обзиром да је као тужилац доставио суду неуредну тужбу у којој није навео тачну адресу пребивалишта првотуженог, због чега првотуженом тужба као ни решење о платном налогу од 17.01.2012. године нису могли бити уручени све до постављања привременог заступника решењем првостепеног суда 15.10.2014. године (око 2 године и 9 месеци). Првостепени суд је у свему поступао ажурно, у релативно кратким роковима те је предузимао неопходне мере како би се утврдила тачна адреса првотуженог како би му се уручили тужба и решење о платном налогу. Зато је Виши суд у Београду одбио захтев предлагача.

Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Београду адекватном анализом дужине трајања поступка, као и предузетих процесних радњи од стране суда и понашања тужиоца, овде предлагача, у тој правној ствари правилно оценио да у конкретном случају није дошло до повреде права на суђење у разумном року.

Наиме, према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега. Према члану 8б Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова, на поступак за заштиту права на суђење у разумном року сходно се примењују одредбе које регулишу ванпарнични поступак. Закон о ванпарничном поступку одредбом члана 30. став 2. упућује на сходну примену Закона о

парничном поступку, који у члану 10. прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року, да се поступак спроведе без одуговлачења, у складу са претходно одређеним временским оквирима за предузимање парничних радњи и са што мање трошкова.

Разумна дужина овог судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природе захтева односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

С обзиром на наведене критеријуме, Виши суд у Београду је правилно утврдио да је надлежан првостепени суд у наведеном предмету поступао хитно. Предлагач је сам допринео дужини трајања поступка подношењем суду неуредну тужбу у којој није навео тачну адресу пребивалишта првотуженог, због чега је на крају првостепени суд морао да постави привременог заступника првотуженом. Првостепени суд је поступао ефикасно приликом вођења овог парничног поступка, те су радње спроведене у кратким временским периодима, није било недостатка у правилима струке и није било грешака суда, а то што поступак траје више од четири године не може се приписати у кривицу првостепеног суда, јер је предузимао неопходне мере како би се утврдила тачна адреса првотуженог ради уручења тужбе и решење о платном налогу.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Београду правилно закључио да у парничном поступку који се води пред Другим основним судом у Београду П 3978/14 предлагачу није повређено право на суђење у разумном року загарантовано одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије и правилно одлучио када је одбио захтев за заштиту права на суђење у разумном року, сагласно одредбама члана 8а и 8б Закона о уређењу судова.

Из наведених разлога, неосновано жалбом предлагач побија одлуку Вишег суда у Београду.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе у жалби предлагача, али је нашао да су неосновани и не утичу на правилну одлуку Вишег суда у Београду.

На основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку и члана 8б став 3. и 8в Закона о уређењу судова, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци у ставу првом.

Одлука као у ставу другом изреке донета је применом члана 165. став 1. ЗПП, у вези са чланом 28. ЗВП, јер предлагач није успео у жалбеном поступку.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**